

лѣчимъ; ный не смы искали да умремъ никога, и тѣй, кое-то не смы искали, никакъ го не очаквамы. Язъ казвамъ, че това е едно голѣмо заблѣженіе, споредъ което голѣмата любовь за животъ-тъ съксемъ изглажда въспоминаніето на смърть-та; нъ: „пріиди ѿ вѣждь.“ Язъ не искамъ да дойдешъ въ гробнициты на умрѣлыты, за да видишь вътрѣ въ оныя мрачны гробове голыты кости, безобразныты лъзны черепы, злосмрадната прѣсть, та да сѣ увѣришь отъ това, че наистина има смърть, и да познаешъ, че цвѣтътъ на тойзи привремененъ животъ увѣхнѣва; не, не е нѣжда да отварамы гробоветы, та да видимъ коститы на мъртвыты; нъ нека отворимъ по-добрѣ раатъ, и тамъ „пріиди, ѿ вѣждь, за да продмѣишь заблѣженіето, въ което сѣ намирашь.

Богъ създаде Адама и Ева, постави гы вътрѣ въ раа на сладоститы, за да сѣ радватъ на хѣбоститы мѣ, и да гадятъ плодове-ты мѣ; едно само нещю имъ запрети за опытъ на послѣшаніе, дѣрвото на познаніето, на което той начѣрта осѣжденіето на смърть-та. Сичкыты дрѣгы дѣрвеса, имъ рече, нека вѣдятъ подъ вашѣ власть, а само отъ тѣй не щѣ да гадете, и мыслете добрѣ, защото, който часъ си прострете рѣцѣ-тѣ да го вѣтнете, (рѣшихъ), ще умрете: ѿ дрѣва же ѣже раздмѣти доброе ѿ лѣкѣвое, не смѣсте ѿ негѣ: въ ѣнь же во ѣще дѣнь смѣсте ѿ негѣ, смѣртію оумрете.“ (1) Ева обаче си прострѣ най-напредъ рѣката, откъснѣ плодъ-тъ, вѣдетѣ, и даде и на Адама мѣжа си; Стой, о Ево, що чинишь Адаме? че не ли чюхте, що е рѣшилъ Богъ? не видите ли тамо смърть-та близо до дѣрвото? и чюхъ, и виждатъ, обаче гѣдохъ. И толко ли быдохъ бездмны? да, зацо-то лѣкаватъ змій гы вѣ измамилъ. Нека е рѣшилъ Богъ, (имъ рече) не тѣрайте тѣй въ ума си, нека има тамъ смърть, не бойте сѣ никакъ, вѣждте, и нѣма да умрете: „не смѣртію оумрете.“ (2) Голѣмо нещю! Самъ Богъ имъ говори, умирватѣ, и тѣ Го не вѣрватъ! Діаволтъ дѣма: не умирватѣ, и вѣрватъ! иматъ смърть-та предъ очиты си, и сѣ не боатъ отъ неѣ, и това що е? една измама отъ истина діаволска: измама, която имъ докара най-голѣмото злоключеніе. Заблѣжениты, които помыслихъ да не умрѣтъ, умрѣхъ, и изгѣвихъ кѣпно раатъ, благодать-та, слава-та, безсмъртіето, Бога. Сѣщата измама имашъ, и въ сѣщото злоключ-

(1) Быт. гл. 2. ст. 17. [2] Тамже гл. 7.